

Sygn. akt VIII Cz 300/16

POSTANOWIENIE

Dnia 9 maja 2016 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu VIII Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Marek Paczkowski (spr.)
Sędziowie:	SSO Katarzyna Borowy SSO Marek Lewandowski

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 9 maja 2016 r.

sprawy z wniosku wierzycieli A. C., D. C., N. C.

przeciwko dłużnikowi M. C.

o egzekucję alimentów

w przedmiocie skargi dłużnika na wszczęcie egzekucji i zajęcie rachunku bankowego podjęte przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Golubiu - Dobrzyniu Jolantę Murawską w sprawach Kmp 48/15 i Kmp 49/15

na skutek zażalenia dłużnika M. C.

od postanowienia Sądu Rejonowego w Golubiu - Dobrzyniu

z dnia 3 lutego 2016 r.

sygn. akt I Co 10/16

p o s t a n a w i a :

odrzucić zażalenie.

/SSO Katarzyna Borowy/ /SSO Marek Paczkowski/ /SSO Marek Lewandowski/

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 03 lutego 2016r. Sąd Rejonowy w Golubiu - Dobrzyniu oddalił skargę dłużnika M. C. na czynności komornika Jolanty Murawskiej podjęte w sprawach Kmp 48/15 i Kmp 49/15 polegające na wszczęciu egzekucji oraz zajęciu rachunku bankowego.

Zażalenie na postanowienie wniósł dłużnik, wnosząc o uchylenie zaskarżonego postanowienia i umorzenie postępowania egzekucyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie podlegało odrzuceniu jako niedopuszczalne.

Zgodnie z art. 767⁴ § 1 k.p.c. zażalenie na postanowienie sądu przysługuje w wypadkach wskazanych w ustawie.

Zażalenie na postanowienie sądu w postępowaniu egzekucyjnym służy przede wszystkim w wypadkach wskazanych w przepisach szczególnych trzeciej części Kodeksu postępowania cywilnego (zob. np. art. 767³, 768, 770, 795, 828, art. 839 § 2, art. 859, 870 § 2, art. 946 § 2, art. 997, 998 § 2, art. 1028 § 3 i art. 1055). Na podstawie art. 394 §1 k.p.c., stosowanego odpowiednio poprzez art. 13 §2 k.p.c., zażalenie przysługuje także na postanowienia sądu kończące postępowanie w sprawie (por. uchwała SN z dnia 28 listopada 1969 r., III CZP 83/69, OSNC 1970, nr 6, poz. 105; zob. też przegląd orzecznictwa: W. Siedlecki, PiP 1971, z. 2, poz. 342) oraz w wypadkach wymienionych w powołanym przepisie, o ile pozostają one aktualne w postępowaniu egzekucyjnym. Na podstawie wskazanych przepisów podlegają zaskarżeniu postanowienia sądu I instancji w postępowaniu egzekucyjnym, które można zaliczyć do dwóch grup. Pierwsza grupa obejmuje postanowienia kończące postępowanie egzekucyjne. W postanowieniu z 15 kwietnia 1986 r. (III CRN 40/86, OSNC 1987, Nr 7, poz. 102) Sąd Najwyższy uznał, że na postanowienie sądu rejonowego uchylające czynność komornika w wyniku rozpoznania skargi na czynności komornika przysługuje zażalenie wówczas, gdy zaskarżone postanowienie zmierza do zakończenia postępowania. W uzasadnieniu tego orzeczenia zwrócono też uwagę, że uchylenie czynności komornika, mocą postanowienia sądu rejonowego, może prowadzić do różnych konsekwencji dla postępowania egzekucyjnego jako pewnej całości, w szczególności może korygować działania komornika i umożliwić prawidłowe podejmowanie przez niego dalszych czynności (w razie uchylenia przez sąd czynności komornika i nakazania mu podjęcia prawidłowej czynności) albo też zmierzać w swej istocie do zakończenia postępowania egzekucyjnego (w razie uchylenia w całości czynności komornika, w sytuacji gdy to uchylenie czynności zmierza do zakończenia postępowania egzekucyjnego). Postanowienie sądu rejonowego oddalające skargę na czynność komornika, polegającą na zajęciu ruchomości, nie kończy postępowania egzekucyjnego. W takim bowiem wypadku prawidłowy bieg postępowania egzekucyjnego wymaga podejmowania dalszych czynności egzekucyjnych w egzekucji z ruchomości. Nie jest więc dopuszczalne zażalenie na takie postanowienie sądu rejonowego (zob. uchwała Sądu Najwyższego z 15 września 1995r., III CZP 110/95, OSNC 1995, Nr 12, poz. 177). Postanowienie sądu rejonowego kończy wtedy jedynie postępowanie wywołane wniesieniem skargi na czynność komornika. Jeżeli postanowienie sądu rejonowego oddalające skargę na czynności komornika kończy zarazem postępowanie egzekucyjne, przysługuje na nie zażalenie (uchwała Sądu Najwyższego z 28 listopada 1969 r., III CZP 83/69, OSNC 1970, Nr 6, poz. 105). Ponadto w orzecznictwie Sądu Najwyższego wyrażany jest pogląd, według którego przez orzeczenia kończące postępowanie w sprawie należy rozumieć także rozstrzygnięcia kończące określony etap postępowania egzekucyjnego (tak Sąd Najwyższy w postanowienie z 4 stycznia 1973 r., III CRN 344/72, OSNC 1973, Nr 7, poz. 144). Druga grupa postanowień sądu I instancji, wydanych w postępowaniu egzekucyjnym i podlegających zaskarżeniu na podstawie art. 394 §1 w zw. z art. 13 §2 k.p.c., obejmuje postanowienia niekończące postępowania egzekucyjnego enumeratywnie wymienione w tym przepisie. Z brzmienia art. 394 § 1 k.p.c. wynika, że w przypadku postanowień wyszczególnionych w części enumeratywnej dopuszczalność zażalenia jest konsekwencją tego, czy ich przedmiot jest tożsamy z tym, który jest opisany w punktach 1-12.

Natomiast w przypadku postanowień kończących postępowanie istotne jest to, czy orzeczenie wydane przez sąd kończy postępowanie. Kodeks nie definiuje postanowień kończących postępowanie w sprawie. Przyjąć można, że postanowienia te odnoszą się do postępowania jako całości i kończąc je, zamykają drogę do wydania wyroku (lub innego orzeczenia co do istoty sprawy) - zob. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 6 października 2000r., (III CZP 31/00, OSNC 2001, nr 2, poz. 22). Uprawomocnienie się postanowienia kończącego postępowanie w sprawie zakłada, że dalsze postępowanie w sprawie nie będzie się toczyło. Nie kończą postępowania w sprawie postanowienia kończące kwestie wpadkowe pojawiające się w toku postępowania.

W sprawie niniejszej, zażalenie dotyczy postanowienia o oddaleniu skargi dłużnika na czynności komornika polegające na wszczęciu egzekucji i zajęciu rachunku bankowego. Zaskarżone postanowienie nie jest więc postanowieniem kończącym postępowanie egzekucyjne w sprawie, ani też innym, na które będzie służyć zażalenie poprzez odpowiednie zastosowanie art. 394 §1 k.p.c. w części enumeratywnej. Jednocześnie postanowienie to nie jest

rozstrzygnięciem, na które będzie służyć zażalenie zgodnie z przepisami o postępowaniu egzekucyjnym w Części III Kodeksu postępowania cywilnego (art. 758 – 1088 k.p.c.). Dłużnik zaskarżył czynności podejmowane we wstępnej fazie postępowania, a nie kończące to postępowanie.

Wobec powyższego zażalenie wniesione przez dłużnika podlegało odrzuceniu jako niedopuszczalne.

Sąd Okręgowy orzekł zatem jak w sentencji na podstawie art. 373 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 zdanie pierwsze k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c.

/SSO Katarzyna Borowy/ /SSO Marek Paczkowski/ /SSO Marek Lewandowski/